

den Uretfærdighed, vi her mener, at der begraas mod os. Jeg vil opfordre det høje Ting til alvorligt at overveje, om den Tid ikke nu er kommet, hvor man skal søge dette Spørgsmaal løst.

Vejstrup: Jeg nødes til paa Foranledning af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 12te tingvalgte Medlem (Ole Hansen), at fremsætte et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem synes jo at indtage samme Stilling som i Fjor som absolut Modstander af Ejendomsskylden. Det forekommer mig, at hans Motivering for dette Standpunkt er mindre heldig. Det ærede Medlem fremhæver saa stærkt, at der er lagt snærende Baand paa Ejendommene, men det kan ikke benægtes, at de Forhold, jeg fremhævede i Gaar, har medført en ret stor Forhøjelse af samtlige Indtægter overalt. Det er ikke alene Priserne for Produkterne, som er gaaet ganske overordentligt i Vejret, og derigennem Folks Indtægter, men ogsaa Ejendommene er — og det turde vel ikke være i Kraft af snærende Baand — i Øjeblikket oppe i Priser saa svimlende, som det aldrig nogen Sinde før er set. Det er altsaa Resultatet af de „snærende Baand“, der efter det ærede Medlems Mening er lagte paa Ejendommene. Det forekommer mig, at det ærede Medlem hellere skulde være den højtærede Finansminister i høj Grad taknemmelig for, at han ikke ønsker at lægge større Skatter paa Ejendommene. Forholdet var jo nemlig blevet et ganske andet, hvis man havde holdt sig Tanken med Ejendomsskyldloven efterrettelig: at de Værdier, som efterhaanden fremkommer, skal beskattes. Det centrale i Ejendomsskyldloven var i Virkeligheden dette, at man skulde have en bevægelig Skat, ved hvilken man kunde skattelægge Værdierne, efterhaanden som de fremkom. Jeg gjorde opmærksom paa i Gaar, at dersom man gik til en Ejendomsskyldvurdering i Øjeblikket, vilde Forholdet ikke blive det, at man kun fik det Tillæg, som her er Tale om, men man vilde faa et langt højere Tillæg ikke blot paa Ejendomsskylden, men ogsaa paa Formuebeskatningen. At dette vilde blive Resultatet af en ny Vurdering, tror jeg ikke, det ærede Medlem behøver at tvivle om. Den Beskatning, som her foreslaas, yder derfor ingenlunde Ækvi-valent for den Merbeskatning, som vilde finde Sted i det Øjeblik, man fik den Ejendomsskyldvurdering, som rettelig skulde finde Sted.

Det ærede Medlem spurgte, om Fradragsreglerne var heldige. Ja, jeg for mit

Vedkommende har aldrig fundet dem heldige. De viser kun, at der er den Inkonsekvens i Loven, at den ikke rammer, som den skulde, og det kommer af den simple Ting, at de mindre Ejendomme beskattes uforholdsmæssig højt paa Grund af den Bygningsværdi, som findes paa dem. Derfor har man af praktiske Hensyn indsat disse Fradragsbestemmelser, men i Stedet for at gaa til en Klassifikation af Ejendommene og derigennem af Skatteyderne, saaledes som det oprindeligt var Tanken i Loven af 1903, har man nu ment det rigtigt at gaa til et ensartet Fradrag for samtlige Ejendomme. Og dette forekommer ogsaa mig at være mere rationelt end at foretage en Klassifikation.

Det ærede Medlem citerede en Udtalelse, som jeg har brugt en Gang i Sommer, men jeg tror, at det ærede Medlem har faaet den fuldkommen galt i Halsen. Jeg maa nu sige, at Udtalelsen er ikke opfundet af mig, men af det ærede Medlems Chef, om jeg saa maa sige, den ærede Folketingsmand fra Ringkøbing (J. C. Christensen); det var ham, der i sin Tid anvendte den, og jeg tog den op, da vi behandlede Dyrtidslovsforslaget. Jeg gjorde ved den Lejlighed udtrykkelig opmærksom paa, at vi havde en Pligt til at omgaaes varligt med de Penge, som tilhørte det offentlige, men føjede saa til, at det havde ikke noget at sige, hvad det kostede, naar vi var i Stand til at bevare vort Samfund sundt og stærkt under de forhaandenværende Forhold. Og denne Udtalelse fastholder jeg fremdeles. Naar det drejer sig om at bevare vort Samfund stærkt og sundt, kan det ikke nytte at se paa, hvad det koster, og jeg tror, at det ærede Medlem i høj Grad skulde være enig med mig i den Opfattelse. Man har jo adskillige Steder set, hvilke voldsomme Omvæltninger der er foregaaet, naar man ikke har været i Stand til at bevare Samfundet sundt, og jeg tror ikke, at vi, for at spare nogle Penge, skulde udsætte os for lignende Ting. Det er jo et ret bekvemt Standpunkt, det ærede Medlem indtager. Hvor er det nemlig, der skal spares? Det ærede Medlem anviser overhovedet ingen Steder, hvor der kan spares noget; men det maatte man dog kunne kræve af ham, forekommer det mig, naar han bebrejder os andre, at vi bruger saadanne Udtalelser og maaske efter hans Mening viser Ødselhed i den ene eller anden Retning. Er det Meningen, at der skal spares paa Tilskud til Kornproduktionen, Flæskeproduktionen, Produktionen af Mælk og Smør? Eller er det Meningen, at der skal spares paa de Dyrtidsforanstaltninger, der